

Phạm thị Ngọc Liên

Một nửa sự thật

Thật ra những đứa trẻ ấy không được ra đời. Chúng hẳn đã đi đâu thai trở lại sau những lần bà mẹ trẻ của chúng che nón bước vào bệnh viện và bước ra với gương mặt xanh xao vì mất máu. Chỉ còn một đứa trẻ. Một đứa gái da trắng, tóc dài, môi đỏ, đôi mắt có ánh nhìn đen thẫm như mắt anh và hàng mi dày rậm như cánh bướm của cô. Con bé luôn về trong giấc mơ của cô với gương mặt phụng phịu. Đôi khi nó còn hỏi cô những câu lếu láo: "Bao giờ thì mẹ mới thôi tin ba?". Hình như cô chẳng trả lời được gì cả, cô bận nhìn sững gương mặt của nó mà tưởng đó là gương mặt anh thời tuổi nhỏ.

Mỗi năm, con bé một lớn dần lên. Nó càng có vẻ giận hờn cô hơn mỗi lần trở về thấy áo gối cô ướt đầm nước mắt. Cô thì mỗi ngày một già hơn trong thân phận đàn bà giầu giếm. Dáng đi của cô mất hết vẻ cao ngạo, sang trọng, chỉ còn lằm lũi, mệt mỏi, dớn dác mỗi lúc qua đường. Trong lúc đó, anh vẫn thật đáng yêu, thật tội nghiệp với hoàn cảnh bế tắc, thật đàng hoàng trong tính toán và cư xử. Anh nói với cô "Tất cả những gì anh nói với em là sự thật". Và anh thế. Tất nhiên cô tin. Làm sao cô lại không tin những lời thề độc địa.

Cô đặt tên cho đứa con gái nhỏ là Bình Minh. ừ thì cô phải có một bình

minh của mình chứ. Ban đêm cô thấp nhang thì thầm khẩn nguyện. Cô đắm đắm nhìn những bức tượng Phật trên bàn thờ, trong đó có bức tượng tự tay anh đem về từ những ngọn núi thiêng và đặt vào tay cô với lời chúc tốt lành. Đôi khi cô thấy bức tượng như rơi nước mắt và cô tự phạt đôi mắt quáng của mình bằng cách khóc theo. Con cá ấy màu vàng chứ không phải màu hồng. Hay là nó đã đổi màu trong làn nước tù túng ô nhiễm của chiếc bình? Cô cúi mũi nhìn qua lớp vách thủy tinh. Con cá nhìn cô bằng đôi mắt tội nghiệp, chúng như muốn nói lên lời thèm khát tự do, ngoài kia sông dài, biển rộng. nhưng ngoài kia cũng có rổ rá, thúng mủng, dao thớt sẵn sàng. Và con cá quẫy đuôi một cách cam phận khiến cô xót xa trong lòng. Cô đưa chiếc bình ra bề định thay nước khác thì chợt khựng lại. Con cá nhìn cô với ánh mắt van xin sợ hãi. ánh mắt như muốn nói rằng trên cả sự thèm khát tự do, nỗi sợ hãi về sự thay đổi môi trường làm nó chết khiếp. Đã quen với làn nước ô nhiễm ấy rồi, nó sẽ sống và chết cùng sự ô nhiễm ấy chứ không thể thích ứng trong làn nước sạch sẽ ngọt ngào mà cô đem lại dù nó vô cùng ao ước. Sao vậy nhỉ? Cô tự hỏi tại sao cô lại không trả lời nỗi với chính mình. Nhưng cuối con rên xiết, than thở đó, bao giờ anh cũng kết luận về sự bình yên, ổn định. Nhưng anh sợ mọi sự thay đổi. Cô lắng nghe mọi dẫn vật của anh từ thời điểm này sang thời điểm khác, đi từ trạng thái xúc động, tin cậy đến chỗ ngao ngán và coi thường. Vậy mà cô vẫn yêu anh.

Nói cho đúng, cô cũng sợ mọi sự thay đổi. Từ lâu cô đã quen với sự hiện diện không bình thường của anh trong cuộc đời, về chiều chuộng ở một chỗ hẹn hò lẩn lút, quen những đột biến trong tính tình của anh... và rồi xem những thứ đó như những điều không thể thiếu trong đời. Cô che mặt đi vào, đi ra bệnh viện phụ sản như đi chợ, cho đến lúc người bác sĩ đặt tay lên người cô và nói cô sẽ chẳng bao giờ có con được nữa. Cảm giác tê dại chỉ đến với cô trong thoáng chốc, sau đó cô mừng thắm. Cô mừng khỏi phải

nhìn thấy bộ mặt đăm chiêu của anh, khỏi phải nghe anh tự oán trách mình về tội đã gây ra căn nghiệp, sẽ phải trả đủ cho kiếp sau... Nhiều lúc, trong khi anh vừa ôm cô vừa ca thán, cô lẩn thẩn nghĩ trong đầu "Kiếp sau ư? Nhân quả tuần hoàn ư? Quả báo nhãn tiền thì có!" Và rồi cô lại tê dại đi với cảm giác hận thù vừa tràn trong ngực.

Cô thù anh ngang bằng cô yêu anh. Điều đáng buồn cho cả cô và anh là cả hai người đều biết rõ như thế, đều biết rõ sợi dây oan nghiệt đang buộc chặt hai người đã nhuộm đầy máu và nước mắt, nhưng muốn chùi sạch hay cắt bỏ nó đi đều không thể được, bởi trong tâm thâm hai người vẫn tồn tại một chút gì đó của đạo đức và niềm tin, một chút gì đó của lòng nhân bản. Anh là người đàn ông không được tự do ư? Thế thì cô cũng mất tự do theo anh, đó cũng là hạnh phúc của cô vậy. Yêu anh thì thông cảm cho anh. Anh nhắc đi nhắc lại câu nói ấy với cô hàng nghìn lần. Và cũng hàng nghìn lần cô nuốt ực căm phẫn và ghen ngào xuống bụng. ở đó có một nốt ruồi đỏ, nốt ruồi thái doãn vân mà sách tướng nói rằng người nào có nốt ruồi ấy chính là ngọc trong ngọc, tinh túy trong những tinh túy, là người đem lại vận mệnh lớn cho đáng trượng phu làm chủ, và cũng tiêu diệt kẻ trượng phu ấy nếu y đem lòng phản bội. Anh đã từng thủ thỉ với cô rằng, làm sao anh có thể xa lìa nốt ruồi thái doãn vân này được. Đây là vận mệnh của anh mà. Nó đã đem lại cho anh biết bao may mắn trong cuộc đời mà... Còn cô, khi nghe anh nói, cô chỉ biết cười, nhưng thâm tâm cô u ám buồn. Cô nghĩ giá mà anh nói vì tình yêu anh sẽ không bao giờ xa em được, hơn là vì cái nốt ruồi nhỏ xíu đó. Một lần cô đã buột miệng hỏi anh và bị anh giận dữ "Té ra em coi thường anh vậy à?" khiến cô phải xin lỗi anh rồi rít. Cô nghĩ thâm, thôi thì vì cái nốt ruồi kia cũng được, miễn là anh ấy tồn tại bên mình, rồi cô quên khuấy đi số phận hẩm hiu, rất vui vẻ và hớn hờ trong những lần được anh chiều chuộng. Bạn cô, mười người hết chín đều nói cô dại dột, nhưng chẳng ai khuyên cô chấm

dứt sự đại đột đó. Họ nói "Lớn rồi, già rồi, có sức chơi thì có sức chịu. Ngay cả khi gục ngã cũng phải gục đằng hoàng". Nghe mà phì cười. nhưng cười xong, cô lại dùng mình tê dại. Tất nhiên là phải đằng hoàng rồi, chứ phận cô mà ngã ăn vạ thì ai đồng tình cho? Ngay cả anh cũng sẽ kết tội cô. Cô lấy quyền gì mà ăn vạ nhỉ? Quyền đó đã có người sở hữu mất rồi.

ở lâu dưới, tiếng một anh chàng bán pháo bông cho trẻ con đót mừng sinh nhật đang ngân nga "Thà một phút huy hoàng rồi chợt tắt, còn hơn buồn le lói suốt năm canh". Cô chợt mỉm cười. Cô cũng đã từng có những phút huy hoàng với anh - trên rừng, dưới biển, nơi cao nguyên, chốn đồng bằng...

Những lúc ấy, anh như con cá hoá rồng, ôm ấp, bao bọc, che chắn cho cô bằng tất cả sự mạnh mẽ mà anh có sẵn. Cô lịm đi trong hạnh phúc, dâng hiến cho anh trọn vẹn và thật sự mãn nguyện vì được anh yêu. Những cảm giác buồn chán chỉ chiếm hữu cô khi hai người trở về thành phố. Nơi đó, anh đổi từ màu hồng sang màu vàng, chui vào lớp rêu dè dặt và e ngại. Nơi đó, cô chỉ ao ước được le lói một canh cũng khó, huống gì đến những năm canh? Một người từng yêu cô trước khi cô yêu anh đã nhìn vẻ suy sụp của cô một cách kinh ngạc. Cô đã khoe mình rất hạnh phúc kia mà? Âm thầm tìm hiểu sự thật xong, người ấy trở lại tìm cô - Anh không hiểu tại sao giữa thế giới đầy những người đàn bà yêu vật chất, mê danh vọng, xem ái tình như một nấc thang để tiến bước... lại có một người đàn bà chung thủy, lụy tình như em? mà lại lụy tình với một người không xứng đáng!... Cô đã trừng mắt nhìn anh ta một cách giận dữ, đuổi anh ta đi. Nhưng khi anh ta đã bỏ đi cùng cái lắc đầu tội nghiệp thì cô lại úp mặt vào lòng tay mà khóc âm thầm.

Đêm hôm qua, con bé lại trở về. Nó u uẩn nhìn chiếc áo gối ướt đẫm nước mắt của cô, những tờ thư viết dở, những đốm nhang hoe đỏ trên bàn thờ Phật. Nó hỏi cô "Mẹ ơi, mẹ buồn lắm phải không? Con cũng buồn lắm đó. Ba đã bỏ con từ lâu, bây giờ ba lại tính bỏ luôn cả mẹ. Ba là một người bạc

nghĩa, bạc tình. Tại sao mẹ không nhìn vào sự thật?". Mơ hồ cô đã ôm con bé vào lòng, cô đã trả lời nó như thế nào nhỉ? Rằng mẹ nào có ngờ đâu sự thật ba con thường nói với mẹ chỉ là một nửa. Rằng cái nốt ruồi thái doãn vân mà ba thường nói là trân trọng, hoá ra chỉ là chuyện buồn cười...

Nguồn: Hùng

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003